

Vlinder (2+) | Ageeth de Haan | 15 oktober 2008 | jeugdtheater De Krakeling, Amsterdam

Mooi mag je zelf voelen

Recensie door Anne-Marie Prillewitz

Vlinders fladderen van hot naar her, zitten even op je hand, of op je hoofd, en zijn dan, hup, weer weg. Vlinders hebben vaak ook onwaarschijnlijk felle kleurtjes, in de meest uiteenlopende patronen. Veel kinderen houden daarom van vlinders, vinden ze mooi, maar ja, wat is 'mooi' nou eigenlijk voor een raar concept?

In de muziektheatervoorstelling *Vlinder* van Ageeth de Haan zien we als hoofdrolspeler een felgekleurde animatie-vlinder die, net als het jonge publiek, nog veel moet leren. "Mama, mooi, wat is dat nou?" Ja, dat is een goede vraag van Vlinder, en van de theatermaker. Lastige vraag ook. Vinden wij volwassenen het vaak nog best moeilijk om te bepalen wat we nou mooi of lelijk vinden, en waarom dan, De Haan geeft ons het goede voorbeeld door te laten zien wat we soms helemaal vergeten: mooi is datgene waar je blij van wordt! Mooi is iets wat je 'voelt'. De mama van Vlinder wordt, als ze een paard ziet, bijvoorbeeld heel blij. En Vlinder? Waar wordt hij blij van? En wij, waar worden wij, kinderen en volwassenen, blij van?

Wij als publiek worden blij van haar voorstelling, waarbij Ageeth de Haan met heel veel enthousiasme van rol naar rol fladdert. Soms is ze zelf Vlinder, dan de mama van Vlinder, dan weer een meisje dat

Vlinder ontmoet, en dan weer 'Ageeth': de vertelster, actrice én zangeres van een band met percussionist, gitaar en contrabas. De volwassenen lachen als ze opeens tegen een van haar drie muzikanten zegt dat hij "ook heel mooi" is, en de kinderen moeten (besmuikt) lachen als ze opeens op het tafeltje, een van de weinige decorstukken op het toneel, gaat staan als de fladderende vlinder. "Dat mag niet!". En Ageeth lacht, gelukkig, om zo'n opmerking. Want al die persoonsverwisselingen zijn soms best lastig, hoewel het jonge publiek zich vaak verrassend snel aanpast.

Als Ageeth een van die 'zichzelfen' (de zangeres) speelt, laat ze zien dat ze eigenlijk helemaal niet die saaie, in grijze kleuren gehulde vertellende biologe - met spencer en kaplaarzen aan - wil zijn, maar dat ze veel liever haar hoge hakkenlaarzen aantrekt, en een vrolijk feestje wil bouwen. Gedurende de voorstelling worden haar warm gezongen liedjes dan ook steeds swingender en lijkt ze steeds lekkerder in haar lijf te gaan zitten. Vlinder trouwens ook. Om te ontdekken wat hij zelf 'mooi' vindt, besluit hij de wijde wereld in te gaan. Voorbij het hek, voorbij het paard, de konijnen en het gras, totdat hij iets hoort en ziet en ruikt en voelt wat hem zomaar blij maakt. "Da's moooi!" En dat heeft hij he-le-maal zelf ontdekt!

Mama Vlinder heeft hem namelijk gewoon op pad laten gaan, zonder er ook maar enig woord aan vuil te maken. Ze vertrouwt er blijkbaar op dat Vlinder zélf wel uitvindt wat hij 'mooi' vindt. En dat hij de bijbehorende gevaren ook zélf wel zal weten op te lossen. De onderliggende moraal in deze heel goed voorstelling is, dat deze theatermaker (en orthopedagogisch muziklerares) vindt dat kinderen heel goed zélf weten wat ze mooi, lekker en lief vinden, en dat je je daar als ouder niet teveel mee mag bemoeien.

Pak je kinderen niet teveel bij de hand, maar laat ze ook niet helemaal aan hun lot over, grijp pas in als het echt kritiek wordt, lijkt Ageeth te willen zeggen. Want: er is altijd wel iemand anders die je kroost te hulp schiet. Dus als vlinder nat wordt, helpt het publiek vlinder weer 'pfbwhhh' droog te blazen. En als vlinder veel teveel gesnoept heeft, krijgt hij uiteraard buikpijn, maar zingt de band hem in slaap. En als hij, 'oeioeioei', per ongeluk wordt opgesloten, bevrijdt de sterkste muzikant hem, samen met Ageeth. Vlinder is, ook in de boze buitenwereld, kortom, volkomen veilig. Zo'n zorgeloze kindertijd wens je elk kind wel toe.

Als Vlinder weer zijn vlindermama ziet, komen er dan ook geen verwijtende vragen als "Waar ben jij al die tijd geweest?". Nee, mama Vlinder is gewoon erg blij haar verloren zoon te zien. En dat is in een tijd van regels-zijn-regels en strenge Nanny's-op-tv, lekker verfrissend mild.

Sterker nog, als Vlinder weer thuis komt is het... Feest! En komt er dan ook eindelijk, eindelijk, de door de zangeres zo vurig gewenste hogehakkenparty, waar iedereen net zo blij en enthousiast van wordt als de spelers zelf. 'Mooi', dat is gewoon hier, nu, op dit moment, wij bij elkaar. Maar daar mag je van Ageeth de Haan best zelf, al vlinderend, achterkomen.

Foto: Barbara van Ittersum